Fransızca'ya tercüme edilmiştir. Müellifin, beş duyuyu tıp açısından inceleyen iki makalesi *Maḳāletân fi'l-ḥavâs* ile şeker hastalığı hakkındaki eseri *Risâle fi'l-maraż el-müsemmâ diyabitis* adıyla neşredilmiştir (nşr. Saîd Abduh, Kuveyt 1972). Şeker hastalığı konusunda her ne kadar Çinli hekim Li Hsüan VII. yüzyılda ilk araştırmayı yapmışsa da (bk. *ISIS*, LXIV/222 (1973), s. 232), bu hastalığın karaciğere bağlı bir rahatsızlık olduğunu ilk olarak tesbit eden Abdüllatîf el-Bağdâdî'dir.

BİBLİYOGRAFYA :

Abdüllatîf el-Bağdâdî, *Maḳāletân fi'l-ḥavâs* (nşr. Saîd Abduh), Kuveyt 1972; İbnü'l-Kıftî, *İnbâhü'r-ruvât* (nşr. Muhammed Ebü'l-Fazl), Kahire 1369-93/1950-73, II, 193-196; İbn Ebû Usaybia, *ʿUyûnü'l-enbâʾ* (nşr. Nizâr Rızâ), Beyrut 1965, s. 683-696; Zehebî, *Aʿlâmü'n-nübelâʾ*, XXII, 320-323; Kütübî, *Fevâtü'l-vefeyât* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1973-74, II, 385-388; Sübkî, *Ṭabaḳātü'ş-Şâfiʿiyye* (nşr. Abdülfettâh Muhammed el-Hulv–Mahmûd Muhammed et-Tanâhî), Kahire 1383-96/1964-76, VIII, 313; Süyûtî, *Buġyetü'l-vuʿât* (nşr. Muhammed Ebü'l-Fazl), Kahire 1384/1964 → Beyrut 1399/1979, II, 106-107; a.mlf., *Ḥüsnü'l-muḥâḍara* (nşr. Muhammed Ebü'l-Fazl), Kahire 1387/1967, I, 541; *Keşfü'ẓ-ẓunûn*, I, 30, 696; II, 1169, 1274, 1315, 1361, 1466, 1937, 1996; İbnü'l-İmâd, *Şeẕerâtü'ẕ-ẕeheb*, Kahire 1350-51 → Beyrut, ts. (Dâru İhyâi't-türâsi'l-Arabî), V, 132; S. de Sacy, *Relation de l'Egypte par Abd al-Latîf*, Paris 1810; Brockelmann, *GAL*, I, 632-633; *Suppl.*, I, 880-881; M. Ulmann, *Die Medizin im Islam*, Leiden 1970, s. 170-172, 278-279; a.mlf., *Die Natur-und Geheimwissenschaften im Islam*, Leiden 1972, s. 31, 81; G. Sarton, *Introduction*, New York 1975, II/2, s. 599-600; III/2, s. 1650; Sezgin, *GAS*, III, 30-31, 33, 411; IV, 9-10, 289; VI, 100; VII, 143-144; L. Leclerc, *Histoire de la Medécine Arabe*, New York 1971, II, 182; Hans-Jürgen Thies, *Der Diabetestraktat ʿAbd al-Laṭîf Al-Baġdādī's*, Bonn 1971; Angelika Neuwirth, *ʿAbd al-Laṭîf al-Baġdādi's Bearbeitung von Buch Lambda der Aristotelischen Metaphysik*, Wiesbaden 1976; Nihat Keklik, *Felsefenin İlkeleri*, İstanbul 1982, s. 84-85; Mahmut Kaya, *İslâm Kaynakları Işığında Aristoteles ve Felsefesi*, İstanbul 1983, s. 300; Ramazan Şeşen, *Salâhaddîn Devrinde Eyyûbîler Devleti*, İstanbul 1983, s. 365-368; Sami Hamerneh, "Hans-Jürgen Thies, Der Diabetestraktat ʿAbd al-Laṭîf al-Baġdādī's", *ISIS*, LXII/214 (1971), s. 542-543; Garry J. Tee, "On Sami Hamerneh's Rewiev of der Diabetesraktat ʿAbd al-Laṭîf", *ISIS*, LXIV/222 (1973), s. 232; Abdülkerim Şehâde, "Abdüllatîf Bağdâdî", *Proceedings of the First International Symposium for the History of Arabic Science*, Halep 1977, I, 693-734; S. M. Stern, "A Collection of Treatises by 'Abd al-Laṭîf al-Baghdādī", *IS*, I/1 (1962), s. 53-70; a.mlf., "ʿAbd al-Laṭîf al-Baghdādī", *EI²* (İng.), I, 74; M. Th. Houtsma, "Abdüllâtif", *İA*, I, 92.

MAHMUT KAYA

ABDÜLLATÎF-i BİHİTÂÎ

(عبداللطيف بهطائى)

(ö. 1165/1752)

Pakistan (Sind) tasavvufî halk edebiyatının önde gelen temsilcilerinden, mutasavvıf-şair.

1101'de (1689), Sühreverdî şeyhlerinin yetiştiği Haydarâbâd'ın Hala bölgesindeki Halevi köyünde doğdu. Babasının adı Şah Abdülkerîm'dir. Gençlik yıllarını yogi topluluklarıyla ülkeyi dolaşarak geçirdi. Daha sonra memleketine yakın bir yerde bulunan Bihit'e yerleşti ve burada vefat etti. Sind Emîri Gulâm Şah onun için muhteşem bir türbe yaptırdı.

Abdüllatîf-i Bihitâî'nin tasavvufî ve edebî şahsiyeti, *Şah jo Risalo* (şahın risâlesi) adı altında toplanan ve Alman müsteşriki Ernest Trumpp tarafından yayımlanan (Leipzig 1867) şiirlerinden öğrenilmektedir. Risâle, her biri "sur" adı verilen otuz lirik şiirden meydana gelir. Mevlânâ Celâleddin'in tesirinde kaldığını bizzat ifade eden Şah Abdüllatîf'in şiirlerinde mahallî inançlarla tasavvufî görüşler birbirine karışıp kaynaşmıştır. "Sur"ları mûsiki makamlarına göre adlandırmış, eski makamlara ek olarak yeni makamlar bulmuştur. Türbesinin çevresinde yaşayan dervişlerin bu mûsikiyi perşembe geceleri icra ettikleri nakledilmektedir. Abdüllatîf-i Bihitâî hakkında çeşitli araştırmalar yapılmıştır (bk. bibliyografya).

BİBLİYOGRAFYA :

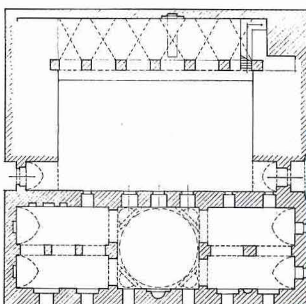
Abdülhay el-Hasenî, *Nüzhetü'l-ḫavâṭır*, VI, 161-162; H. T. Sorley, *Shah Abdul Latif of Bhit: His Poetry, Life and Times*, Oxford 1940; a.mlf., "Bhitāʾī", *EI²* (İng.), I, 1194-1195; a.mlf., "Bihtâʾî", *UDMİ*, V, 329; I. I. Qazi, *Shah, Abdul-Latif-an Introduction on his Art*, Karachi 1961; T. Hotchand, *Shah Abdul-Latif-an Introduction to his Seven Singing Stories*, Haydarâbâd 1962; M. Jotwani, *Shah Abdul Latif, his Life and Work*, New Delhi 1975; A. Schimmel, *Pain and Grace. A Study of Two Mystical Writers of Eighteenth-Century Muslim India*, Leiden 1976, s. 151-262; a.mlf., *Islam in the Indian Subcontinent*, Leiden 1980, s. 140, 143, 146; a.mlf., *Tasavvufun Boyutları* (trc. Ender Gürol), İstanbul 1981, s. 331; M. Mujeeb, *The Indian Muslims*, New Delhi 1985, s. 323-324; Abdul Karim Leghari, "Qualites of Human Character Underlined in Shah Abdul Latif's poetry", *Sind University Research Journal*, VII, Hyderabad 1969, s. 27-68; N. A. Baloch, "Maulana Jalaluddin Rumi and Shah Abdul Latif, the saint poet of Sind (Pakistan)", *a.e.*, XI–XII, Hyderabad 1972-73, s. 62-79; S. Qudratullah Fatimi, "New Light on the Mystic Thought of Shah Abdul Latif Bhitai", *Sindhological Studies*, Karachi 1980, s. 49-77; K. Raisinghani, "Shah Abdul Latif Bhitai", *Sind Quarterly*, XV/2, Karachi 1987, s. 44-46; M. Baqır, "ʿAbd-al-Laṭīf Bhetāī Shah", *EIr.*, I, 125-126.

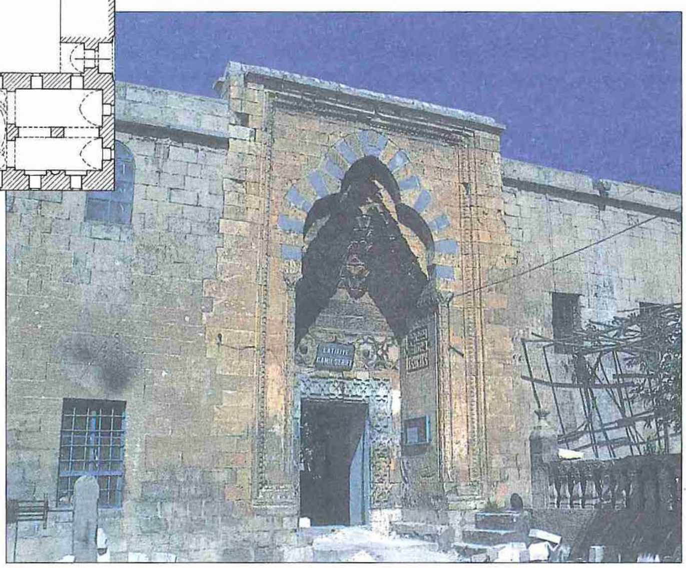
SÜLEYMAN ULUDAĞ

ABDÜLLATİF CAMİİ

Mardin'de şehrin orta kesiminde, avlusunda medresesi bulunan Artuklu camii.

Tamamen kesme taştan yapılmış olan caminin cümle kapısındaki kitâbeye göre 772 (1371) yılında, iki Artuklu sultanına hizmet etmiş olan Abdüllatîf b. Abdullah tarafından inşa ettirilmiştir. İçerde, mihrap duvarındaki pencere

Abdüllatif Camii planı ve giriş cephesi - Mardin (1987)

üstlerini de dolaşan çok uzun bir vakfiye kitâbesi vardır. Bugünkü minaresi, 1262'de (1846) Musul Valisi Gürcü Mehmed Paşa tarafından yaptırılmıştır.

Enine gelişen ana mekânının ortasında tromplu mihrap önü kubbesi, iki yana doğru, sivri beşik tonozlarla ikişer nef halinde açılır. Avludan ana mekâna, yan yana üç giriş kapısı bulunur. Avlunun doğusundaki giriş cümle kapısı olup Mardin'de en iyi korunmuş olanlardandır. Batı girişi basittir. Avlunun kuzeyinde selsebilli bir eyvan eski geleneği yaşatır. Avlunun kuzey kanadı kesme taş pâyelere oturtulmuş sivri kemerlerle açılan çapraz tonozlarla örtülüdür. Doğu ve batı kanatlarında iki kat halinde medrese bölümü yer alır. 1968 yılında avluda önemli değişiklikler yapılmış, kuzey kanadı da duvarla örülerek odalar haline getirilmiştir. Geç döneme ait minberi ağaç işçiliği ve dilimli köşk kubbesiyle dikkati çeker.

BİBLİYOGRAFYA :

Kâtip Ferdi, *Mardin Artukluları Tarihi*, İstanbul 1939, s. 47; Albert Gabriel, *Voyages Archéologiques dans la Turquie Orientale*, Paris 1940, s. 26; Ara Altun, *Mardin'de Türk Devri Mimarisi*, İstanbul 1971, s. 46; a.mlf., *Anadolu'da Artuklu Devri Türk Mimarisinin Gelişmesi*, İstanbul 1978, s. 100.

ARA ALTUN

ABDÜLLATİF EFENDİ, Sütçüzâde

(ö. 1099/1688)

Mûsikişinas, mutasavvıf-şair.

Meşhur mûsikişinas Sütçüzâde Îsâ Efendi'nin (ö. 1037/1627) oğludur. Hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Safâyî, *Tezkire*'sinde onu Ali ismiyle anmaktadır. Hayatının büyük bir kısmını İstanbul'da geçirdi. Gençlik yıllarında Halvetiyye şeyhlerinden Ümmîsinanzâde Hasan Efendi'ye intisap etti ve onun hizmetinde bulundu. Bu sebepten Ümmîsinan Hâfızı diye tanınmıştır. Bütün bunlardan, hayatını tekke ve zâviyelerde geçirdiği anlaşılmaktadır. 1688'de çıktığı hac yolculuğunda, bu vazifeyi ifa edemeden Kahire'de vefat etti ve orada defnedildi.

Abdüllatif Efendi'nin tasavvufî şiirleri, onun sanat kudretini ortaya koymaktadır. Şiirlerinde Hâfız mahlasını kullanmıştır. Ayvansarâyî, *Vefeyât*'ında onun bir divanı olduğunu söylüyorsa da nüshasına bugüne kadar rastlanmamıştır. Ayrıca o, zamanın önemli mûsikişinasları arasında yer almış, özellikle kendi şiirlerine yaptığı bestelerle ün kazanmıştır. Mûsikideki ilk hocasının babası olduğu söylenmektedir. Çeşitli el yazması güfte mecmualarında Ümmîsinan Hâfızı adına kayıtlı pek çok eserine rastlanıyorsa da bunlardan hiçbirinin notası günümüze ulaşmamıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Safâyî, *Tezkire*, Süleymaniye Ktp., Hâlet Efendi, nr. 112, vr. 59ᵇ-60ᵃ; Sâlim, *Tezkire*, İstanbul 1315, s. 214-215; Ayvansarâyî, *Vefeyât-ı Selâtîn*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 1375, vr. 20ᵃ; Mehmed Şükrî, *Silsilenâme*, Hacı Selim Ağa Ktp., Hüdâyî, nr. 1098, vr. 24ᵃ; *Sicill-i Osmânî*, III, 360; S. Nüzhet Ergun, *Antoloji*, İstanbul 1942, I, 43-44; *İst.A*, I, 124.

NURİ ÖZCAN

ABDÜLLATİF HARPÛTÎ

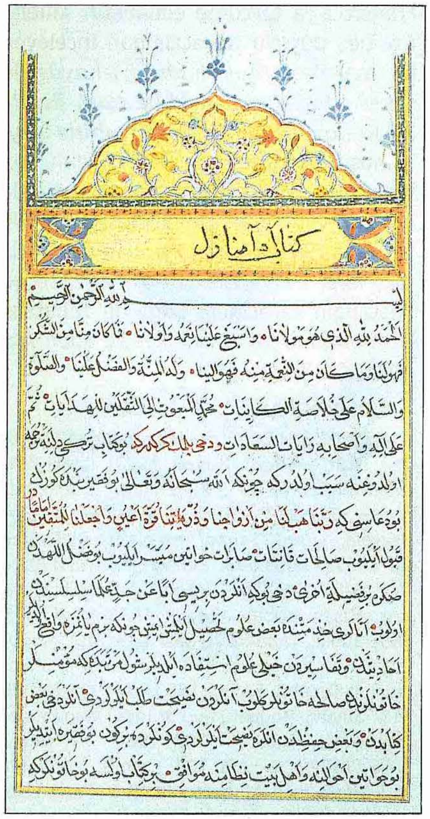
(عبداللطيف حر بوطى)

(bk. HARPÛTÎ, Abdüllatif).

ABDÜLLATİF KARAMÂNÎ

Türk ahlâkçısı.

Fakih Karamânî, Kara Abdüllatif ve Siyahser lakaplarıyla da bilinmektedir. Hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Aile ahlâkına dair esasları anlatan meşhur Türkçe eseri *Âdâbü'l-menâzil*'in ketebe kayıtlarına dayanarak (Süleymaniye Ktp., Hüseyin Paşa, nr. 290 nüshasının ketebesi 985 [1577] tarihlidir), onun XVI. yüzyılda yaşamış olduğunu söylemek mümkündür. Kendisine hayırlı bir eş ve sâlih evlât nasip etmesi için Allah'a yaptığı duanın kabul edilmiş olduğunu *Âdâbü'l-menâzil*'in mukaddimesinde belirten müellif, ulemâ ailesine mensup eşinin zaman zaman evine gelen misafir hanımları gücü nisbetinde irşada çalıştığını, ancak onun özellikle kadınlara hitap eden ve hayatın her safhasında kendileri için gerekli bilgileri ihtiva eden müstakil bir eserin bulunmayışından şikâyet ettiğini kaydeder. Abdüllatif bu yakınmayı haklı bulduğunu ve bu konudaki boşluğu doldurmak amacıyla pek çok kaynaktan faydalanarak *Âdâbü'l-menâzil*'i kaleme aldığını söyler. Bu eserde seçkin bir ev kadınının vasıfları, eşler arasındaki karşılıklı hak ve vazifeler, aile fertlerinin rahatlıkla barınabilmeleri, ayrıca ailede ahlâk ve edep kurallarının yaşatılabilmesi için bir ev-

Abdüllatif Karamânî'nin *Âdâbü'l-menâzil* adlı eserinin ilk sayfası (Nuruosmaniye Ktp., nr. 2269, vr. 1ᵇ)

de bulunması gerekli maddî şartlar ile ebeveyn-evlât münasebetleri ve hocalara saygı gibi pedagojik konular işlenmektedir. Eserin bulunabilen yazma nüshaları, İstanbul Üniversitesi (TY, nr. 199, 2717, 7161, 7181, 7201), Süleymaniye (Hacı Mahmud Efendi, nr. 1564; Pertevniyal, nr. 449) ve Nuruosmaniye (nr. 2269) kütüphanelerindedir.

Abdüllatif'in kaynaklarda adı geçen ve bir nüshası Süleymaniye Kütüphanesi'nde (Esad Efendi, nr. 1722) bulunan diğer bir eseri de *Mi'râcü'l-müştâkīn ve minhâcü'l-müttakīn* adını taşır. Müellif bu eserinde, seyrü sülûk esnasında aşılması gereken mânevî menzil ve makamları, klasik tasavvuf kaynaklarında yer alan **usûl-i aşere*** tasnifi içinde incelemektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Keşfü'z-zunûn, II, 1738; *Hediyyetü'l-ʿârifîn*, I, 618; *Osmanlı Müellifleri*, I, 130; M. Ali Aynî, *Türk Ahlâkçıları*, İstanbul 1939, s. 175-204; A. Sırrı Levend, "Ümmet Çağında Ahlâk Kitaplarımız", *TDAY Belleten*, Ankara 1964, s. 101.

HÜSAMEDDİN ERDEM